

Turo a Raapoto

SZÜLŐFÖLDEM VIRÁGAI

Ott, a magas hegyekben virágzik az új-zélandi
karácsonycserje,
A tenger fölé nyúló hegyfokon a csavarpálma
virága gyönyörködik magában,
S a lenti tisztásokon földig hajol a gardénia.
A völgyekben folyók tekeregnek,
mint hibiszkuszvirágok tánca.
Szülőföldem egy óceánban nyíló virág.

ESŐ

Ó eső, eső!
A tenger felől egész a láthatárig,
A földet ostromolva,
A völgyek legmélyét frissítő,
A nyílt víz felől érkező, tápláló eső.
Zuhogó, áradó vize a folyóknak,
A földet ostromolva,
A tenger felől egész a láthatárig.

EZ A TE HAZÁD!

Ó te leány, s te ifjú!
Emeld tekinteted az égre, nézz a földre,
Szemléld a tengert, s csodáld a hegyeket,
Leld örömed a napkeltében,
S gyönyörködj a naplementében!
Íme hazád,
Mit őseid örökül hagytak rád.

Patrick Araia Amaru
& Edgar Tetahiotupa

MAGASAN ÁLL A TENGER A TORKOLATNÁL

A szerelmen túl,
A simogatások
Szűnni nem akaró hullámzásában,
Túl az időn,
A világ, az emberiség,
Hajnalán,
Túl a gyönyörön,
S az ezernyi nap fényében tündöklő,
Érzéki kábulaton,
Viszem majd testedet,
Viszem majd testedet...

Barátom,
Magasan áll a tenger a torkolatnál.

Patrick Araia Amaru

KIS FOLYÓ

Előtűntem
A napfényben
A hegyek irányából, a völgyből.
Sebesen szaladtam
A köveken,
Simogatva a hibiszkusz leveleit.
Partot érek
A tenger partján,
A torkolatnál,
Hogy átöleljem
Az óceánt.